

L'atletisme català

EL BALANÇ • Els atletes catalans tornen del mundial de Moscou amb només una plaça de finalista i amb la sensació que, sense els seus grans marxadors, és pràcticament impossible pujar al podi

Lluís Simon
BARCELONA

La resposta dels atletes catalans al mundial d'atletisme, que va acabar diumenge a Moscou, ha mantingut la tendència a la baixa que viu aquest esport al nostre país i que es pot reflectir en dades objectives i també en d'altres de més subjectives. La gran esperança de podi tornava a ser la tarragonina Natàlia Rodríguez, que amb 34 anys va plantar cara a les semifinals abans de ser eliminada en una temporada especialment complicada per culpa d'una lesió a la primavera. Beatriz Pascual, sisena als 20 km marxa, i Àngel Mullera, 11è a la final dels 3.000 m obstacles, van estar a l'altura de les circumstàncies, igual que els velocistes Eduard Viles i Sergio Ruiz, que van col·laborar activament en la consecució del rècord d'Espanya dels 4x100 m. Viles i Ruiz (22 i 23 anys) van ser els representants catalans més joves a Moscou. En tot cas, no hi ha senyals de millora respecte a altres anys en un esport que viu en plena època de retallades.

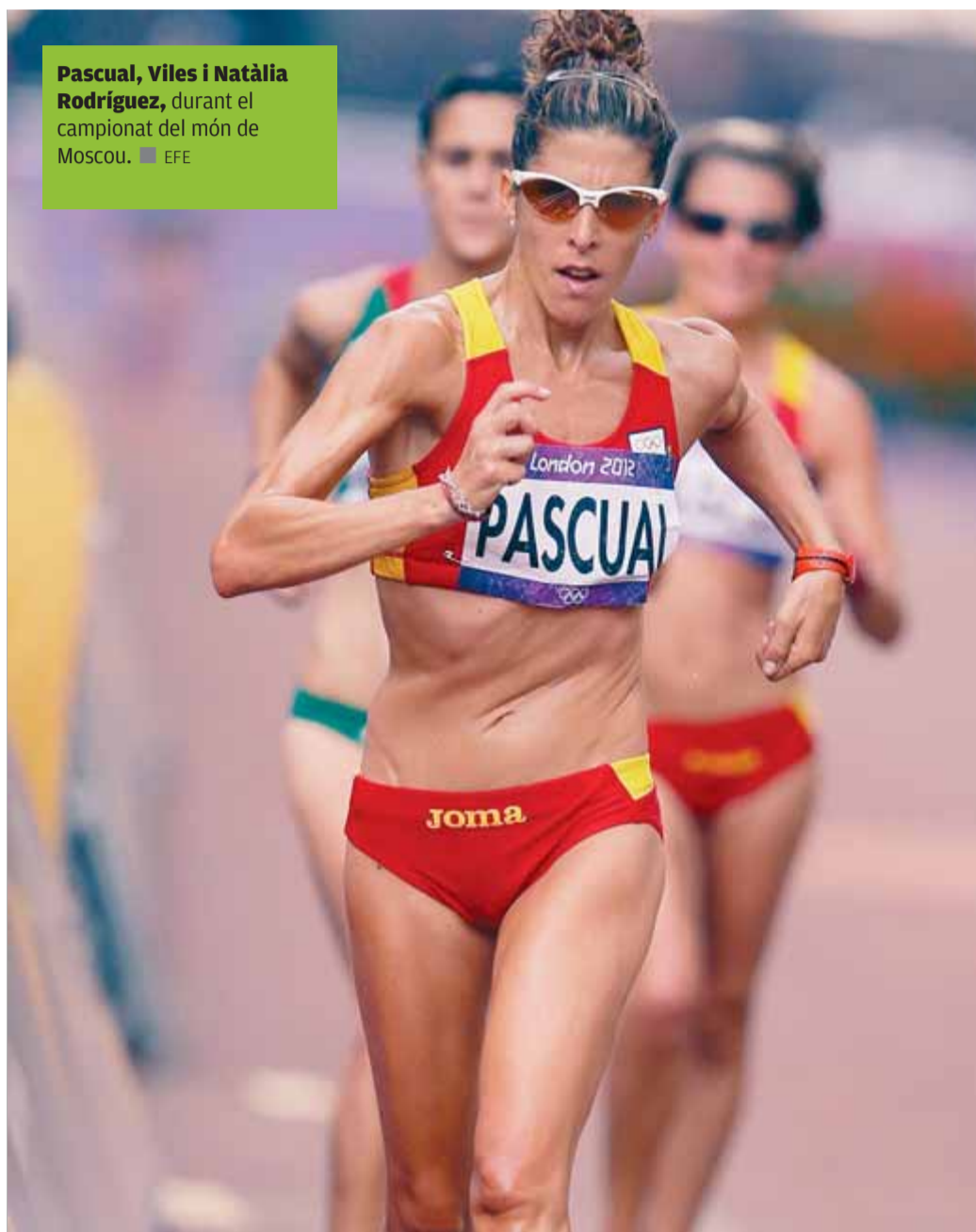
Ahir el president de la federació espanyola, l'inefable José María Odriozola, va qualificar de "notable" l'actuació de la delegació (41 atletes), tot i que es va "mossegar la llengua" a l'hora de criticar algunes actuacions individuals. El problema principal per a la imatge de l'atletisme com un esport que dona medalles en l'àmbit internacional és el descens de la competitivitat dels marxadors, cada vegada més lluny de les marques i el rendiment de Rússia i la Xina, les grans potències de l'especialitat. La rellevància

de la marxa és irrefutable. Dels vuit atletes del país que han guanyat alguna medalla en els trenta anys d'història dels mundials, sis han estat marxadors (Josep Marín, García Bragado, Valentí Massana, Dani Plaza, Maria Vasco i Encarna Granados) i, dels tretze que han assolit una posició de finalista, nou ho han fet també en una especialitat que ja va donar a l'atletisme català la seva primera medalla olímpica, precisament a Moscou, gràcies a Jordi Llopert el 1980. Aquell triomf va provocar un efecte mirall entre els clubs i els atletes catalans a l'hora d'atrevir-se a apostar per la marxa atlètica. Aquell efecte, a poc a poc, s'ha anat evaporant.

La marxa va funcionar durant molts anys com un calmant per als mals endèmics de l'atletisme a Catalunya. Aquest esport feia el paper que ara té la natació sincronitzada. Però ni tan sols amb un centre d'alt rendiment reconegut internacionalment, l'atletisme aconsegueix arrencar. A l'Europeu de Barcelona del 2010 ja es van encendre tots els llums d'alarma. La mitjana d'edat dels set finalistes catalans va ser de 33 anys i posteriorment un dels dos medallistes, Josep Lluís Blanco, va ser desqualificat per dopatge. Odriozola va advertir en aquell moment que després dels Jocs de Londres veia "un desert", si no hi havia una regeneració. La seva profecia no anava mal encaminada.

La paradoxa

Si l'activitat de córrer l'entenen com una modalitat dins l'atletisme, la realitat és que la salut de l'esport és forta. L'augment de les curses en ruta i els practi-

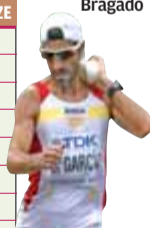

Pascual, Viles i Natàlia Rodríguez, durant el campionat del món de Moscou. ■ EFE

Catalans al mundial

	OR	PLATA	BRONZE	4t	5è	6è	7è	8è
MEDALLISTES								
Jesús A. García Bragado	1	2	1					
Valentí Massana	1	1	0					
Josep Marín	0	1	1					
Reyes Estévez	0	0	2					
Dani Plaza	0	0	1					
Natàlia Rodríguez	0	0	1					
Maria Vasco	0	0	1					
Encarna Granados	0	0	1					
FINALISTES (individuals)								
Maria Vasco	1	1						
Josep Marín	1							
Jaume Barroso	1							
Valentí Massana		2	1					
Reyes Estévez		1	1					
David Márquez		1				7		
Jordi Llopert		1						
Natàlia Rodríguez			2					
Beatriz Pascual			2					
José Ríos			1					
Carles Sala			1					
Jesús A. García Bragado							1	
Jackson Quiñónez							1	
Antonio Corgos							1	
Josep Lluís Blanco								1
Rosa Morató								1

Jesús A. García Bragado

cants de tots els nivells imaginables a Catalunya ha estat imparabile en els últims anys. Només a Barcelona, a banda de la cada vegada més multitudinària maratón, hi ha la mitja maratón, la cursa dels Bombers, la de Sant Antoni, la de El Corte Inglés, la de la Mercè, la Jean Bouin, la cursa dels Nassos, la del Poble Nou, la de Sants, la de Nou Barris, etc. A canvi d'això, l'atletisme tradicional sofreix.

La falta de recursos, la competència d'altres esports, l'exigència i el sacrifici i la complexitat tècnica allunyen els joves de l'atletisme. Així ho corrobora l'entrenador de llançaments al CAR de Sant Cugat, Llorenç Cassi: "Abans la federació i els clubs organitzaven ells

mateixos trobades escolars i reunions atlètiques tots els caps de setmana, i hi podien sorgir joves talents, però ara això s'ha perdut." "De fet, amb les retallades sembla que ningú tingui diners per fer res", hi afegeix. Cassi havia arribat a tenir una dotzena dels millors llançadors catalans i espanyols al CAR i ara s'ha quedat amb un parell d'atletes. "Cada cop costa més motivar-los i que se sacrificuin; tinc un juvenil que l'any passat va llançar el martell fins a 77 metres i aquest any només ha arribat fins als 74", assenyala l'entrenador, que també recorda que les retallades a la federació espanyola i la catalana estan empobrint l'activitat al CAR. "Els entrenadors estem passant de fer